

Malazan Yitikleri Kitabı I

STEVEN ERIKSON

Ay Bahçeleri

Çeviren: Cihan Karamancı

GENABACKIS:

Malazan Seferi 1160 · Burn'ün Uykusu

● PANNION DOMIN

◆ ESKİ ÖZGÜR KENTLER

✕ MUHAREBELER

○ MALAZAN İŞGALİ

ÖLÇEK
0 50 100 fersab

MENINGALLE OKYANUSU

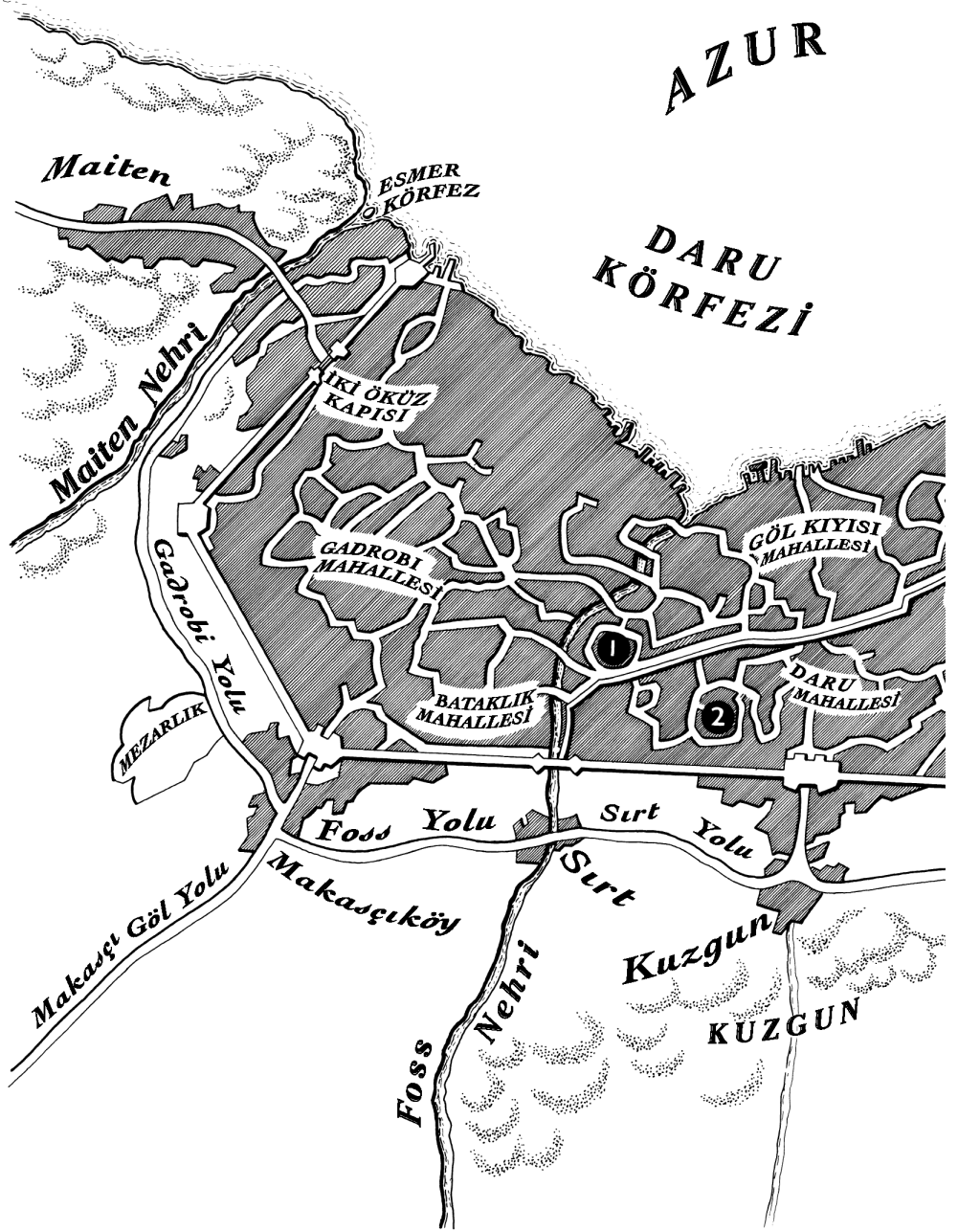

NG

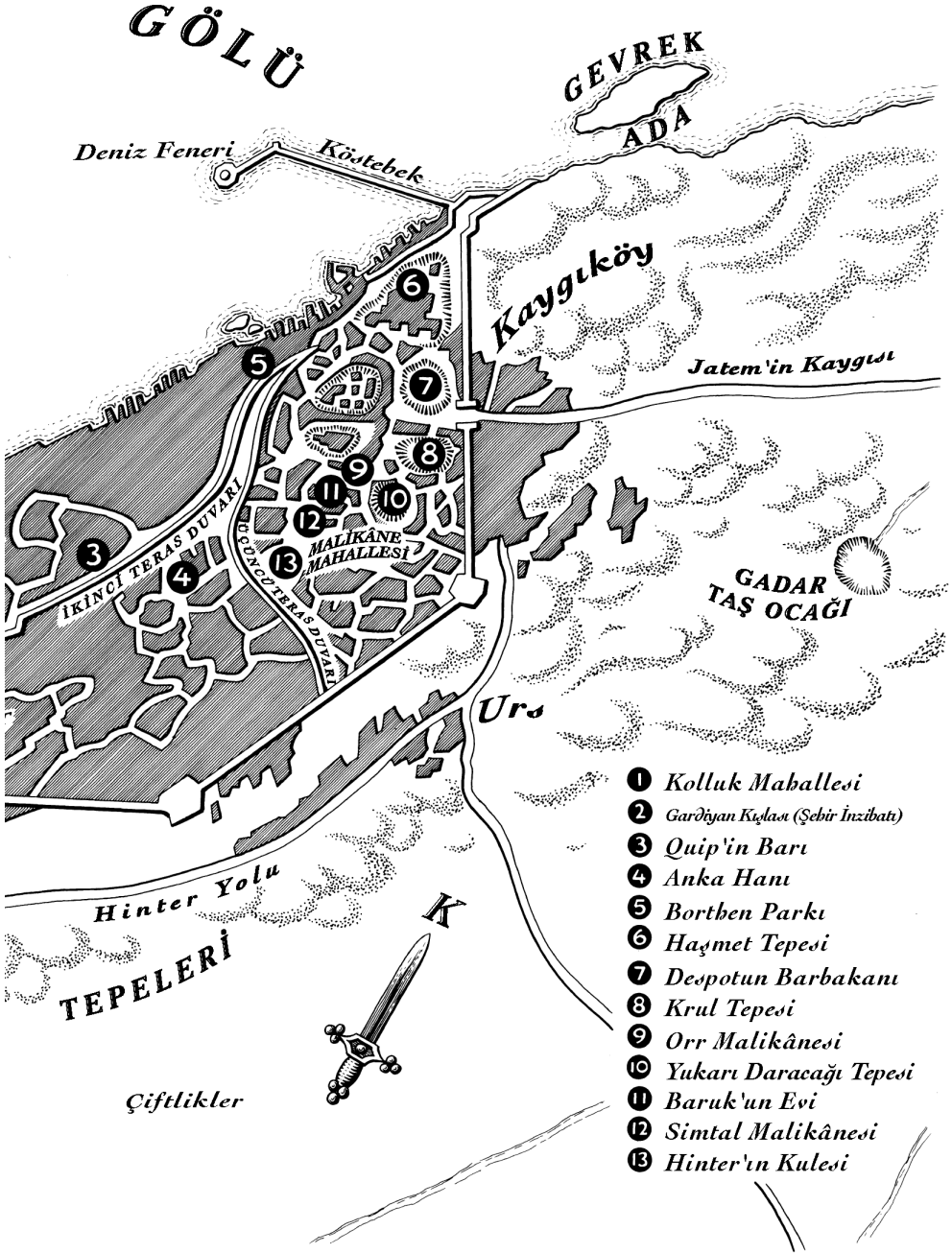
Elingarth'a gider

Darujhistan

ÖLÇEK

0 $\frac{1}{2}$ 1km

AY BAHÇELERİ

*Madem soğudu bu küller, açıyoruz artık eski kitabı.
Bu yağ lekeli sayfalar anlatır dağılmış bir imparatorluğun,
Yitiklerin hikâyelerini, sıcaklıktan yoksun kelimelerle. Şömine
sönmeğe yüz tutmuş, ışığı ve yaşamın kıvılcımları sadece birer anı
kapanan gözlere karşı – zihnimi ne alır, düşüncelerim nelerle boyanır
Yitikler Kitabı'nı açıp içime çektiğimde tarihin kokusunu?
Dinleyin öyleyse, o nefesin taşıdığı sözleri.
Bu öyküler hepimizin öyküsü, tekrar tekrar anlatılan.
Bizler yeniden yaşanan tarihiz ve hepsi bu, sonu olmadan hepsi bu.*

İmparator öldü!
Sağ eli de öyle – buz kesmiş, kopmuş artık!
Lakin bu kaybolan gölgeleri iyi belleyin,
çiftlenip kan revan içinde akan,
fâni gözlerden uzaklaşıp giden...
Hükmü hiçe sayılmış bir asadan,
ışığı sönmüş yaldızlı bir şamdandan,
kaskatı taşlarla çevrili bir ateşten,
yedi yıl azaldı gitti bu sıcaklık...

İmparator öldü.
Ustalaşmış yoldaşı da öyle, kesildi organ.
Fakat bu filizlenen dönüşü iyi belleyin –
bocalayan karanlık, yırtık kefen –
İmparatorluk'un sönen ışığında kucaklaşan çocuklar.
Hafifçe tekrarlanan ağıtı duyun,
güneş batmadan önce boyanacak bu gün kızıla
çatlamış toprakta ve obsidiyen gözlerde
intikam çınlayacak yedi defa...

Gölge'ye Çağrı (1.i. 1–18)
Felisin (d. 1146)

Burn'un Uykusu'nun 1154. Yılı
Malazan İmparatorluğu'nun 96. Yılı
İmparator Kellanved Saltanatı'nın Son Yılı

Pas lekeleri Mock'un Rüzgârgülü'nün siyah, oyuklu yüzeyinde kan denizleri çizer gibiydi. Asırlık rüzgârgülü Kale surunun dış tepesine çivilenmiş eski bir teberin ucuna takılıydı. Canavarı ve eğri büğrü cisim, çekiçle dövülerek pis bir sırtıyla dişlerini gösteren kanatlı bir iblis şekline sokulmuştu ve her esintide gıcırdayarak itirazını dile getiriyordu.

Rüzgârlar gündüz vakti Malaz Şehri'nin Fare Semti'nden yükselen duman sütunlarıyla zıtlaşıyordu. Rüzgârgülü'nün sessizliği Mock'un Kalesi'nin yıkık dökük surlarını aşan deniz esintisinde ani bir azalışı duyurdu, sonra da Fare Semti'nin sıcak, kıvılcımlı ve duman dolu nefesinin şehri süpürerek burnun yükseklerine kadar uzanmasıyla rüzgârgülü tekrar canlanarak gıcırdadı.

Paran Ailesi'nden Ganoes Stabro Paran mazgalların üzerinden bakmak için parmak uçlarında duruyordu. Arkasında bir zamanlar İmparatorluk'un başkenti olan ama anakaranın fethe dilmesinden bu yana bir kez daha bir Yumruk'un dirliği hâline gelen Mock'un Kalesi yükseliyordu. Solundaysa teber ve onun kaprisli bergüzarı duruyordu.

Ganoes için şehre tepeden bakan kadim istihkâm ilgi çekmeyecek kadar tanıdıktı. Bu, üç yılda üçüncü ziyaretiydi; kalkık parke taşlarıyla kaplı avluyu, Eski Hisar'ı –artık üst katı güvercinlere, kırlangıçlara ve yarasalara yuva işlevi gören bir ahırdı– ve babasının şu anda liman memurlarıyla adanın ihracat vergisinin pazarlığını ettiği kaleyi uzun zaman önce karış karış keşfetmişti. Elbette bunlardan sonuncusunun büyük bölümü soylu bir evin oğluna bile yasaktı; zira o kale Yumruk'un ikametgâhıydı ve iç odalarında İmparatorluk'un bu adayla ilgili işleri görülürdü.

Arkasındaki Mock'un Kalesi'ni çoktan aklından çıkarmış olan Ganoes'un ilgisi aşağıdaki harap şehirde ve onun en fakir semti- ni saran ayaklanmalardaydı. Mock'un Kalesi bir falezin tepesine kuruluydu. Doruk'un üst arazisine, falez yamacının kireçtaşına oyulmuş döner merdivenle ulaşıldı. Şehir, oranın seksen kulaçtan fazla aşağısında kalır ve kalesinin yıpranmış surları buna altı kulaç daha eklerdi. Şehrin iç kenarında yer alan Fare, düzensiz bir kulübe ve limana doğru ağır ağır akan alüvyonu bol nehrin ikiye böldüğü, bitki bürümüş bir teras yayılımydı. Malaz Şehri'nin büyük bölümü Ganoes'un konumu ile ayaklanmalar arasında yer aldığı için gitgide büyüyen siyah duman sütunlarının haricinde herhangi bir ayrıntıyı seçmek güçtü.

Öğle vaktiydi ama büyüçülüğün çakan ışıkları ve şimşegimsi gümbürtüleri yüzünden hava karanlık ve boğucu geliyordu.

Bir asker zırhını tangırdatarak Ganoes'un yakınındaki bir noktada duvara çıktı. Adam çelik kaplı kollarını barbataya yaslar- larken uzunkılıcının kımı taşlara sürttü. "Damarlarında soylu kanı aktığına seviniyor olmalısın, ha?" diye sordu, gri gözlerini aşağıdaki dumanlar çıkaran şehre dikerek.

Oğlan, askeri inceledi. İmparatorluk Ordusu'nun bütün rüt- belerine aşınaydı ve yanındaki adam Üçüncü'de bir komutan, yani İmparator'un seçkin askerlerinden biriydi. Koyu gri omuz pelerinde gümüş bir broş vardı: Kıpkırmızı alevler içinde taş bir köprü. *Bir Köprüyakar.*

İmparatorluk'un yüksek rütbeli askerleri ve memurlarının yolu sık sık Mock'un Kalesi'nden geçirdi. Malaz Adası çok önem- li bir liman olmayı sürdürüyordu – özellikle de artık güneyde Korel savaşlarının başlamasıyla beraber. Ganoes gerek burada gerekse başkent Unta'da gereğinden fazla askerle rastlaşmıştı.

"Doğru mu öyleyse?" diye çekinmeden sordu çocuk.

"Ne doğru mu?"

"İmparatorluk'un İlk Kılıcı. Dassemler Ultor. Yola çıkmadan önce başkentteyken duyduk. Ölmüş. Doğru mu? Dassemler öldü mü?"

Bakışlarını Fare'den ayırmayan adam irkilir gibi oldu. "Savaş böyledir," diye bıyık altından mırıldandı, sözlerinin başka birile- ri tarafından duyulmasını istemezmişçesine.

“Sen Üçüncü’densin. Üçüncü’nün onunla beraber Yedi Kent’te olduğunu sanıyordum. Y’Ghatan’da—”

“Hood’un Nefesi aşkına, o lanet olası şehrin daha soğumamış enkazında hâlâ ölüsünü arıyorlar ama sen, Yedi Kent’ten binlerce fersah uzaktaki bir tüccar oğlu, güya çok az kimsenin taşınması gereken bir bilgiye sahipsin.” Asker hâlâ ona dönmemişti. “Kaynakların kim bilmiyorum ama sözümü dinle ve bildiklerini kendine sakla.”

Ganoes omuz silkti. “Bir tanrıya ihanet ettiği söyleniyor.”

Adam nihayet ona döndü. Yüzünde yara izleri vardı ve çenesi ile sol yanağı yanığa benzer bir izle kaplıydı. Bütün bunlara rağmen bir komutana göre genç görünmekteydi. “Bundan bir ders çıkarmaya bak, evlat.”

“Ne ders?”

“Verdiğin her karar dünyayı değiştirebilir. En güzel hayat, tanrıların gözüne batmayandır. Hür yaşamak istiyorsan sessiz sedasız yaşa, çocuk.”

“Ben de bir asker, bir kahraman olmak istiyorum.”

“Zamanla aklın başına gelir.”

Basıboş bir esintinin limandan gelerek isli dumanı dağıtmasıyla Mock’un Rüzgârgülü gıcırdadı. Ganoes artık çürüyen balıkların ve kıyıdaki leş gibi insanlığın kokusunu alabiliyordu.

Sırtında kırık, yanık bir keman asılı olan başka bir Köprüyakar komutana yaklaştı. Sırımsı adam ondan bile daha gençti – henüz on ikisindeki Ganoes’tan sadece birkaç yaş büyüktü. Yüzü ile ellerinin üstü tuhaf sivilcelerle kaphydı ve zırhı eski püskü, lekeli bir üniformanın üstüne uydurulmuş ecnebi ıvır zıvırın karışımından ibaretti. Beline içinde bir kısakılıç bulunan tahta, çatlak bir kın asılıydı. Uzun bir tanışıklığın verdiği samimiyetle diğer adamın yanında barbataya yaslandı.

“Efsuncular panikledi mi çıkan koku burun sızlatıyor,” dedi yeni gelen. “Aşağıda kontrolü kaybediyorlar. Birkaç mum cadısını bulup çıkarmak için koca bir heyet dolusu büyücüye hiç gerek yoktu.”

Komutan iç geçirdi. “Bekleyip kendilerini dizginleyecekler mi göreyim istedim.”

Asker homurdandı. “Hepsi de toy, sınanmamış. Bu olay bazı-

larında kalıcı izler bırakabilir. Hem zaten,” diye ekledi, “aşağıdakilerin birden fazlası başka birinin emirlerini uyguluyor.”

“O dediğin sadece bir şüphe.”

“Kanat aha orada,” dedi delikanlı. “Fare’de.”

“Belki.”

“Çok esirgeyicisin,” dedi delikanlı. “Surly en büyük zaafının bu olduğunu söylüyor.”

“Surly, İmparator’un derdi, benim değil.”

Bunun cevabı ikinci bir homurtu oldu. “Belki yakında hepimiz birden öyle oluruz.”

Komutan konuşmaksızın yavaşça döndü ve yoldaşını süzdü.

Delikanlı omuz silkti. “Benimki sadece bir his. Belki haberin vardır, yeni bir isim alıyor. Laseen.”

“Laseen mi?”

“Napanca bir kelime. Anlamı—”

“Anlamını biliyorum.”

“Umarım İmparator da biliyordur.”

Ganoes, “Anlamı Tahtefendisi,” dedi.

Diğer ikisi dönüp ona baktı.

Rüzgâr tekrar yön değiştirerek demir iblisi tüneğinde gıcırdatı. Bu sefer burunlarına Kale’nin kendi serin taşlarının kokusu geldi. “Öğretmenim Napanlıdır,” diye açıkladı Ganoes.

Arkalarında yeni bir ses konuştu. Bir kadından çıkan ses buyurgan ve sertti. “Komutan.”

Her iki asker de o tarafa doğru döndü ama hiç acele etmeden. “Aşağıdaki yeni bölüğün yardıma ihtiyacı var,” dedi komutan, yoldaşına. “Dujek’le beraber bir kanat yolla ve yangınları söndürmeleri için birkaç levazımcı görevlendir – bari bütün şehir yanmasın.”

Asker kafa salladı ve kadına hiç bakmadan yürüyüp gitti.

Kadın, kalenin dörtgen kulesinin kapısı yakınında iki korumayla beraber dikiliyordu. Maviye çalan esmer teni Napanlı olduğunu belli etse de bunun dışında tuz lekeli gri cüppesiyle alelade görünüyordu. Asker gibi kısa kesilmiş saçlarıyla ve ince yüz hatlarıyla akılda kalıcı bir tarafı yoktu. Yine de iki yanındaki korumaları Ganoes’u ürpertti. Siyahlara bürünmüş uzun boylu korumaların elleri yenlerinde gizli duruyor, kukuletaları yüzle-

rini gölgeliyordu. Ganoes ilk defa bir Pençe görmesine rağmen bu yaratıkların tarikat müritleri olduğunu sezinledi. Demek ki kadın...

“Bu karışıklığa sen sebep oldun, Surly. Ama anlaşılın temizlemesi bana kalacak,” dedi komutan.

Korkunun eksikliği –askerin sesindeki aşağılamaya yakın ton– Ganoes’u hayrete düşürdü. Bu kadın Pençe’yi yaratmış, onu bir tek İmparator’un rakip olduğu bir güç hâline getirmişti.

“İsmim artık o değil, Komutan.”

Adam yüzünü buruşturdu. “Duydum. İmparator’un yokluğunda kendine güveniyor olmalısın. Seni Eski Semt’teki bir garson kız olarak hatırlayan tek kişi o değil. Herhalde aradan geçen zamanda minnetin tükendi.”

Kadının yüzü bu sözlerden incindiğini ele veren bir ifadeye bürünmedi. “Basit bir emirdi,” dedi. “Görünüşe bakılırsa yeni subayların görevle baş edemediler.”

“İşler çığırından çıktı,” dedi komutan. “Adamlar tecrübesiz—”

“Beni ilgilendirmez,” diye tersledi kadın. “Pek hayal kırıklığına uğradığımı da söyleyemem. Kontrol kaybı da bize karşı çıkanlara kendince bir ders verebilir.”

“Karşı çıkanlar mı? Kıt yetenekleriyle para kazanan bir avuç ufak çaplı cadı ne gibi kem bir amaç güdebilir ki? Altı üstü koydaki resiflerde koraval sürüleri buluyorlar. Hood’un Nefesi aşkına be, kadın, bu hiç de İmparatorluk’a tehdit teşkil etmez.”

“İzinsiz çalışıyorlar. Yeni kanunlarımıza karşı gelerek—”

“*Senin* kanunlarına, Surly. Kanunların kabul görmeyecek ve İmparator geri geldiğinde efsuna koyduğun yasağı kaldıracak. Bundan emin olabilirsiniz.”

Kadın soğuk bir tebessüm etti. “Kule’den, yeni acemilerin için taşıyıcılar geldiğini bildirdiler. Bunu öğrenmek hoşuna gidecektir. Seni veya kıpırdak, fitneci askerlerini özlemeyeceğiz, Komutan.”

Kadın tek kelime daha etmeden ve komutanın yanında duran oğlana hiç bakmadan hızla arkasına döndü ve sessiz korumalarının eşliğinde kaleye girdi.

Ganoes ile komutan dikkatlerini tekrar Fare’ye yönlendirdiler. Dumanların arasından yükselen alevler görülebiliyordu.

“Günün birinde asker olacağım,” dedi Ganoes.

Adam homurdandı. “Ancak diğer her alanda çuvallarsan, evlat. Kılıca sarılmak ümitsiz insanların son çaresidir. Sözümü dinle ve kendine daha yaraşır bir düşün.”

Ganoes kaşlarını çattı. “Sen konuştuğum diğer askerler gibi değilsin. Daha çok babama benziyorsun.”

“Ama baban değilim,” diye homurdandı adam.

“Dünyanın,” dedi Ganoes, “bir şarap tüccarına daha ihtiyacı yok.”

Komutan gözlerini kısarak çocuğu tarttı. Ters bir cevap vermek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı.

Ganoes Paran yanan semte hâlimden hoşnut bir edayla baktı. *Bir çocuk bile taşı gediğine koyabilir, Komutan.*

Mock’un Rüzgârgülü bir kez daha yön değiştirdi. Duvarı aşan sıcak dumanlar onları sarmaladı. Yanan giysi, kavruk boya ve taş kokularına tatlı bir şey karıştı. “Bir mezbaha tutuşmuş,” dedi Ganoes. “Domuzlar yanıyor.”

Komutan surat ekşitti. Uzunca bir duraksamanın ardından iç geçirdi ve yeniden barbataya yaslandı. “Dediğin gibi olsun, çocuk. Dediğin gibi olsun.”